

[Ministeren for kulturelle anliggender]

mig over, at hr. Ole Vig Jensen vil støtte vort standpunkt, men jeg havde håbet, da vi satte det ind i loven denne gang, at det havde kunnet blive der. På grund af det, hr. Ole Vig Jensen sagde om den balance, der under alle omstændigheder vil være i lokalområderne, takket være de regler, der findes for udstedelse af sendetilladelser, takket være de forpligtelser, de lokale nævner har til at sikre den nødvendige spredning og balance mellem sendemulighederne, kan jeg ikke se, at dagbladene ville få en monopolistisk stilling. Vi ved også fra forsøgsvirksomheden, hvor dagbladene kunne være med og også var med, at de fungerede ganske udmærket uden at blive monopolinstitutioner dér, hvor de fungerede, og hvor de netop fik mulighed for at udfolde den særlige journalistiske, den særlige informationsmæssige ekspertise, som ligger i dagbladene. Jeg synes, at det måtte være ganske rimeligt at have dem med, og jeg skal stærkt beklage, at der ikke kan være flertal for dette, lige så lidt som der tilsyneladende er det for reklamerne.

Vi taler ikke ud i den blå luft her, for før vi drøftede disse ting i vinter og i foråret med Det Radikale Venstre i håb om, at vi også kunne have fået en aftale om dette område – det fik vi altså ikke, som hr. Bilgrav-Nielsen rigtigt siger det – gennemførte vi efter de planer, der var lagt allerede sidste forår, en række undersøgelser af dagbladenes medvirken og konsekvenserne heraf i forsøgsperioden, og vi gennemførte en række undersøgelser af reklamesagen. Det materiale ligger der, og det vil vi i øvrigt holde ajour, for jeg tror på, at der sker en udvikling på dette område.

Vi er parat til, når og hvis der sker bevægelse hos de andre partier, straks at være med til at finde en løsning, således at vi kunne komme det afgørende skridt videre, at vi kunne finde frem til en finansiering, hvori reklamefinansiering spiller en rolle.

Når jeg tillader mig at være lidt positiv, er det, fordi jeg da kan nævne, at den norske arbejderregering i dette forår har fremsat et forslag om nærradio, et forslag, hvor man siger, at man nu i en periode vil gennemføre forsøg med reklamefinansiering af nærradioer. Det tør den norske arbejderregering altså sætte i gang i det norske område. Og man er – det synes jeg også jeg vil sige til både hr. Tastesen og hr. Bilgrav-Nielsen – ikke spor

bange for at overlade hele driften af reklamesiden til de enkelte radioer. Man stiller dem i lokalsamfundene meget frit med hensyn til, om de vil bruge den ene eller den anden form, om de selv vil sælge reklamerne, om de vil bruge et reklamebureau, eller hvordan de vil bære sig ad med at fylde den reklametid ud, som er 5 minutter pr. time. Reklamemængden er nemlig fastsat således, at den skal bringes i blokke, 5 minutter pr. time.

Når vi kan få en sådan udvikling i Norge – og den vil jeg i hvert fald følge med meget stor interesse – så giver det mig et håb om, at vi også omsider kan få brudt igennem herhjemme. Jeg tror, det kommer – lad det komme hurtigt.

(Kort bemærkning).

Ingerlise Koefoed (SF):

Kulturministeren sagde, at lokalradioer var et lokalt anliggende, og at det derfor ville være mærkeligt, hvis staten skulle gå ind og støtte dem. Men det er det jo ikke. Det er jo i overensstemmelse med megen anden kulturel lovgivning her i dette land, at man hjælper kommunale initiativer ved en opmuntring fra staten.

Det gælder f.eks. egnsteatervirksomhed, hvor staten, hvis en kommune eller et amt er interesseret i at etablere et egnsteater, støtter med 50 pct., så vidt jeg husker.

Det gælder sådan noget som rejsende teaterforestillinger ude i kommunerne. Hvis et bibliotek viser en børneteaterforestilling, som jo også er for de lokale børn, så kommer staten ind og yder et tilskud til den børneteaterforestilling.

Det gælder alle de ting, der laves under Udviklingscenteret for Folkeoplysning i Undervisningsministeriet, at er der et kommunalt ønske og en kommunal vilje eller en foreningsvilje, eller hvad det nu er, til at støtte et eller andet, så kan staten komme med nogle yderligere tilskud.

Det gælder også de få løse kulturpenge, som findes i Kulturministeriet. De gives til initiativer, hvor der er vist kommunal vilje eller foreningsvilje til støtte; så kommer Kulturministeriet og staten ind med et tilskud.

Det ændringsforslag, som hr. Tastesen og jeg har stillet, er i fuld overensstemmelse